

Beszámoló

Két év után végre eljött az idő, hogy megvalósítsuk régi tervünket, a Kazán-szoros meglátogatását. A vírus csitulásával összeszedtük magunkat és 40 gyermeket. Velünk jött két SNI-s szülő is. Az iskolánál az indulás előtt izgatottan vártuk, hogy hány tanuló fogja otthon hagyni a személyijét. Örömmel konstatáltuk, hogy S E N K I! Az úton a határig megbeszéltük, immár sokadszorra, hogy miért, és hova jövünk. Három órás út után érkeztünk meg az első városba Szabadkára. A szecessziós városháza előtt megnéztük az immár teljes pompájában működő Zsolnay-kutat. A városháza tornyába is felkapaszkodtunk a több száz lépcsőn.

Mivel hirtelen lett jó idő, kicsit kimelegedtünk mire felértünk. Fentről lélegzetelállító kilátás tárult elénk. Leginkább a sokszor látott Zsolnay-kút nyugtózott le minket, mert innen még nem láttuk.

Felfelé menet megnéztük a vitrázsokon nemzeti nagyjainkat és királyainkat.

Elsétáltunk a felújított Zsinagógához, majd a Kosztolányi szobornál egy versével megemlékeztünk költőnkről.

Útközben elhaladtunk a Raichle-palota előtt és a sétáló utcán. A városban a szerb mellett sok magyar szót is hallottunk. Emlékeztetve minket arról, hogy nem ismeretlen vidék ez a magyarok számára. Palicson a víztorony tövében elsétáltunk a tóhoz, amiben továbbra sem lehet fürdeni. Leültünk és élveztük a víz látványát, és gondolatban már a Dunánál jártunk, a fő látnivalónknál.

Zentai úti temetőbe érkezéskor eleredt az eső, így az a látogatás elmaradt. Este a zentai szállásunkat foglaltuk el. Remek vendéglátás és kényelmes szobák vártak minket. Idegenvezetőnk Hunor

minden információval ellátott minket. Másnap reggel a városháza zentai csata emléktornyába másztunk fel, szintén több száz vaslépcsőn. Fenn a toronyóra alatt egy terepasztal várt bennünket, amelyen megnézhattuk, és az idegenvezetőnk segítségével hallhattuk is a csata

történetét. A kilátóban láttuk a Tiszát és a Bánátot az ottani Tiszántúlon. A városban még megnéztünk egy működő tűzoltóságot a muzeális, de működő szerkocsikkal.

Buszra szálltunk és a zentai Duna-hídon átmentünk Bánátba. Ahol meglátogattuk a Karácsonyi grófok településén a beodrai gőzgép, traktor és oldtimer múzeumot. Az érdekesség az volt, amikor egy gőzgépet indítottak be, ami hajtotta a szecskázó gépet. Persze kis csalással, mert gőz helyett sűrített levegővel működött, de látványban és hanghatásban hasonlított az eredeti

működésre. Amikor beszélgettem a tulajdonossal, megkérdeztem, hogy a gitároknál kiállított hosszú hajú srác nem Ő-e? Azt mondta, hogy de. Bemutatott egy youtube videót ahol egy ismerős zenét játszott. Mondtam neki, hogy én ezt ismerem egy 40 éves Pink Floyd dal. Nagyon megörült, hogy valaki ismeri ezt a számot. A múzeum után Aracsi pusztatemplomhoz sietve a buszunk megrekedt az úton. Nem semmi tolatás után sikerült kikanyarodni az útról. A templomot távolról néztük meg. 1848. október 13-án a szerbek megtámadták Törökbecsét, de a honvédek sikeresen feltartóztatták őket és az Óbecséről érkező erősítéssel szétverték és megfutamították az ellenfelet. Ennek állít emléket a törökbecsei Hungária-szobor, amely az egyetlen megmaradt Hungária-emlékmű a

Délvidéken. Itt helyeztük el koszorúnkat és elszavaltuk a himnuszt. Elmentünk a Türr István-zsiliphez, ott ahol a Duna vize torkollik a Tiszába a Ferenc-csatornánál. E vízszabályozó művek tervezésében maga Gustave Eiffel (a

párizsi Eiffel torony, a budapesti Nyugati pályaudvar tervezője) is részt vett.

Később a Than fivérek emlékére létrehozott emlékházba és interaktív parkba látogattunk, ahol 28 tudományos interaktív játék – és eszköz kapott helyet. Megismerkedünk a Than testvérekkel, Mórral aki a “monarchia festője”-ként számos történelmi jelenetet örökített meg a vásznon, illetve Károllyal, aki a kémiaoktatás tekintetében alkotott maradandót.

Az iskolalátogatás egy délvidéki magyar tanintézményben a vírushelyzetre való tekintettel elmaradt. Este érkezés a szállásra, a már ismert kedvességgel. Az egyetlen kifogásolni való a csomagolt ebéd mennyisége volt. Egy szelet pizza nem elég egy napra még akkor, sem ha a reggeli és a vacsora bőséges. Következő reggel elbúcsúzunk a szállásadóktól és indulunk Belgrádba. A 3 órás út után megérkeztünk a városközpontba, ahol az idegenvezetőnk már várt minket egy magasra tartott napraforgóval, amit a túránk során követni kellett. A Párizs utca és a Mihály kenéz sétálóutca kereszteződésénél megérkeztünk a Kalemegdán parkba, ahol először egy franciáknak állított, de magyarokhoz is kötődő szoborral találkoztunk. Majd három várkapun átkelve megérkezünk Nándorfehérvár várába, ahol Hunyadi és Kapisztrán lába által is koptatott köveken járva elének táruul a Száva és a Duna összefolyása és azok a helyszínek, amelyek a történelmünk egyik leghíresebb csatájának helyszínéül szolgáltak. A diadal

történetének felidézése után főhajtással és koszorúzással, valamint a Himnusz soraival tisztelegtünk a városban található emlékkőnél.

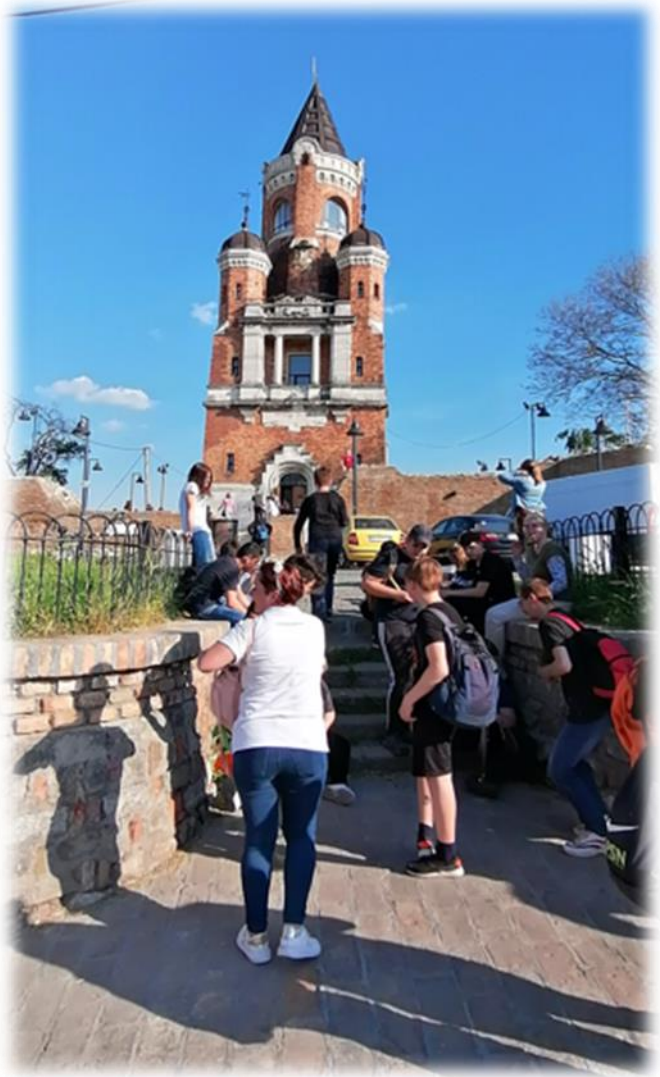

Megnéztük a Dunán Kapisztrán hadait. A várfalon Dugovics Titusz helyét. Hunyadi hősiesség helyállításának helyszíneit. Kiadós és látványos séta után egyórás szabadidő a sétáló utcában. Egy török kávé mellett, mediterrán hangulatú beszélgetéssel töltöttem el az időt a két idegenvezetővel, Angélával és Hunorral. A gyerekek ez alatt a bazárokon vásároltak mindenféle „hasznos és szép” dolgokat. A buszhoz visszaérve megízlelhattuk a belgrádi csúcsforgalmat is. Zimony várához sietve, megkoszorúztuk Hunyadi szobrát,

és felkaptattunk a templomhoz ahol a tífusz áldozatává vált Kapisztrán. Megcsodáltuk a sok kikötött hajót a Dunán. És kapkodtuk a fejünket és a levegőt. Annyira jól sikerült a nap, hogy

este 8 óra felé értünk a szállásra. Székelykeve, Dani Diákszálló, Panzió és Étterem - A magyar nyelvterület legdélebbi, és egyben majd színmagyar településén a helyi, öko-rurális vendégfogadókat összefogó egyesület biztosítja a minőségi ellátást és elszállásolást. És itt történ a kirándulás egyetlen, de óriási hibája. A szállásadók el kívánták vinni a gyerekeket, de 6 ház volt és csak 4 pedagógus. A szobákban vegyesen helyezték volna el a felnőtteket és a gyermekeket. Ráadásul este sötét volt. A helyszínen a vendéglős fia, részegen zaklatta a gyermekeket. Akik félni kezdtek. Én nem engedtem el őket a szállásadókkal idegen helyre. Mondtam, hogy minden házba kell egy felnőtt. Szerencsére pont 6 felnőttel voltunk. Beosztottuk a gyerekeket és egyenként megkérdeztük őket, hogy rendben lesznek-e így. Mivel a szobák beosztását is megváltoztattuk úgy, hogy a felnőttek külön szobába kerültek, elengedtem a szállásadókkal őket. Azonban semmilyen információm

ezután nem volt róluk, mivel a telefonjaik nem működtek külföldön. Azt sem tudtam, hol vannak, jól vannak-e. Ráadásul a nagy kavarodásban eltűnt a számlákat tartalmazó dosszié, amiről reggelig semmit sem tudtam. Másnap a busznál kiderült, hogy egyik munkatársam eltette, csak nem tudott értesíteni róla. A szállásokkal és a szállásadókkal nem volt semmilyen gondunk. Kedvesek és türelmesek voltak. A szervező iroda hibája, hogy nem tájékoztattak minket a szállás beosztásairól. Nem este kell olyan feltételek elé állítani minket, hogy nem tudjuk biztonságban elhelyezni a gyermekeinket. Ha előre tudjuk, akkor szólhattunk volna, hogy ez így elfogadhatatlan számunkra. Ráadásul a fiatalember sem könnyítette meg a többiek dolgát. Nem volt ismeretlen ez a probléma az iroda előtt sem, mert amikor felhívtam este őket, hogy más szállást kérünk, akkor azt mondták, hogy megígérték nekik, hogy eltüntetik onnan. Hát nem történt meg. Egy másik magyar busszal egy másik magyar iskola is ott volt. Az ő szobájuk ajtaján dörömbölve, üvöltözve letörte a kilincset. Ők is panaszt tettek a tulajnál. Az irodától kaptunk egy másik szállást, a következő estére. Másnap már egy kicsit meggyötörve de törve nem, vártuk a nagy utazást. A kazán szoros és az oda és visszavezető út maga volt a csoda. Az út végig a Duna mellett a hegy tetején ment. Néhol 5-6 km széles a Duna, a partján magas sziklával. Teljesen olyan a kilátás mint a Riekából Pulába tartó 66-os úton Opatia környékén. Mintha a tengernél járnánk. Tekijából, az öbölből a Vaskapu-szoros Kis és Nagy -

Kazán szakaszán séta hajókáztunk a Decebál szobor és a Trajnos tábla előtt majd a Széchenyi emléktábláig, és vissza. Az Aqua STAR Tekija hajóval mentünk.

„Megkoszorúztuk” virággal a Széchenyi emléktáblát. Fejet hajtva a Magyar tudás és akarat előtt. A hajóút is felejthetetlen volt.

A szállás este egy nagyon új, szép hely volt, kényelmes és légkondicionált szobákkal, de egy hatalmas hőerőmű mellett, nagyon büdös Százhalombattai levegővel. A másik oldalon 500méterre két külszíni fejtés, két 50m átmérőjű exkavátorral, amik 0-24-ben nyomták nagy zajjal. A víz ihatatlan volt és annyira büdös, hogy a gyerekek nem mertek benne zuhanyozni. Teljesen egyedül voltunk a táborban és az irodákat is bezárták. A gyermekek meg ivóvíz nélkül voltak. Az éjjeli őr riasztottuk, mert egy két tanulónk, hányásos tüneteket produkált és nem volt vizünk. Megkérdeztem őket, hogy melyik szállás volt a jobb, az előző, amit lemondunk, vagy az utolsó ahol ilyen körülmények voltak. Azt mondták, hogy az utolsó jobb volt, mert ott együtt voltunk és biztonságban érezték magukat. Pedig szerintem a székelykevei szállások is nagyon jók voltak, csak nem ilyen információs hiánnyal. Tudjuk, hogy sok csoport utazik egyszerre, és az irodák emberfeletti erővel próbálnak meg mindenkinek segíteni, és köszönjük is nekik ezt. Mi nem bántuk meg az utat, és bármikor szívesen visszamennénk, de több

tájékoztatót kérnénk előre! A visszaúton, a melegtől és a hosszú úttól sok gyermek rosszul lett, sokszor megálltunk. Így nem maradt idő a Szendrői várra és a Pétervárad-i kazamatákra.

Újvidéken 1 órási szabadidővel elköltötték a gyerekek a maradék dinárjukat. Köszönjük a

lehetőséget a szervezőknek, a kiíróknak, az idegenvezetőknek és a buszsofőrünknek, aki minden kívánságunkat teljesítette. Még klímát is javított.

Este fél nyolckor értünk haza ebből a felejthetetlen élményből.

